

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. H.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2015, č. j. KUJI 1347/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 3. 2016, č. j. 10 A 47/2015 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jím vydané shora označené rozhodnutí. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov ze dne 20. 8. 2014, č. j. OVV/1378/2014 D-684/14 (dále také „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

[2] Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením povinnosti uvedené v § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 5. 5. 2014 v 9:43 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky BMW X5 XDRIVE 40D, RZ X překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o

více než 40 km/hod, neboť mu v obci Ondřejov na silnici I. třídy č. 34 byla naměřena rychlost 95 km/hod.

[3] Za uvedená jednání byla žalobci dle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) c) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí.

[4] V žalobě žalobce namítal i) nedoručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i výzvy k doplnění odvolání; ii) chybné měření rychlosti vozidla a iii) neprovedení jím navržených důkazů (výpověď zasahujících policistů, návod k obsluze radarového měřiče, fotografie z měřicího přístroje, přesná poloha služebního vozidla, a jiné). Výslech zasahujících policistů byl dle žalobce jedinou možností, jak prokázat nesprávně provedené měření rychlosti vozidla.

[5] Krajský soud první dvě žalobní námitky zamítl. Ve věci namítaného chybného měření a zejména s tím souvisejícího neprovedení důkazů přisvědčil žalobci. Podle zásad správního řízení musí být řízení vedeno způsobem, který posiluje důvěru občanů ve správnost rozhodování. Rozhodnutí vydávaná ve správním řízení musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

[6] Správní řízení je ovládáno zásadou vyhledávací (vyšetřovací) a správní orgán je povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalobce zpochybnil, zda byl postup policistů při měření rychlosti proveden v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje, přičemž z ověřovacího listu č. 242/13 jasně vyplývá, že rychloměr AD9C lze používat k měření rychlosti právě za podmínky dodržení Návodu k obsluze.

[7] Ke konkrétnímu a rozsáhlému návrhu žalobce správní orgán pouze v obecné rovině uvedl, že silniční rychloměry používané při dodržování pravidel silničního provozu patří mezi stanovená měřidla podle zákona o metrologii a jako taková podléhají schválenému typu a ověřování. Správní orgán prvního stupně se tak nevypořádal s navrženým důkazem, který měl potvrdit či naopak vyvrátit, že měřící zařízení bylo použito v souladu s Návodem k obsluze. Krajský soud považuje za nutné doplnit řízení o svědecké výpovědi zasahujících policistů, které by jistě dopomohly objasnit, zda byl měřicí přístroj skutečně použit za podmínek předpokládaných v Návodu k obsluze.

[8] Za dostačující soud nepovažoval ani zdůvodnění neprovedení navrhovaného výslechu svědků (zasahujících policistů). Návrh důkazů předložený ve správním řízení byl natolik konkrétní, že by mohl být způsobilý zpochybnit zjištěný skutkový stav. Dle soudu jsou v projednávané věci vážné pochybnosti o dodržování základních zásad správního řízení a spravedlivého procesu. Listinné důkazy obsažené ve správním spise obsahují několik nejasností. V prvé řadě krajský soud zjistil, že oznámení o přestupku a úřední záznam byly vyhotoveny dne 24. 7. 2014, tedy více než dva měsíce po spáchání přestupku. Oba tyto dokumenty jsou ve spise zahrnuty dvakrát, kdy jejich první vyhotovení obsahuje chybu v určení místa spáchání přestupku (namísto obce Ondřejov se chybně uvádí obec Myslotín).

[9] Správní orgán uvedl, že provádění výslechu policistů považuje za nadbytečné, neboť listinné důkazy zahrnuté ve správním spise jsou podle jeho úvahy jednoznačné a dostatečné k objasnění skutkového stavu věci a navržení svědci by neuvedli nic jiného, než co vyplývá z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku a úředního záznamu Policie ČR.

[10] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje řádné zdůvodnění, proč nebyly provedeny důkazní prostředky navrhované žalobcem. Správní orgány se žádným způsobem nevypořádaly s návrhem žalobce na doplnění dokazování, zejména s návrhem na provedení výslechu policistů, aby mohlo být vyvráceno zpochybnění výsledků měření žalobcem. Dosud totiž nebyly jednoznačně vyvráceny námitky žalobce, a proto je nutno vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006 č. j. 2 As 46/2005 - 55, dle něhož důkazní břemeno k prokázání, že jednání mající znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný, nese správní orgán.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Uvádí, že zmocněnec odvolatele zaslal dne 19. 8. 2014 správnímu orgánu prvního stupně vyjádření k přestupkovému jednání, ve kterém uvedl hned několik návrhů na dokazování. Z obsahu tohoto podání je zřejmé, že navrhované důkazy jsou činěny toliko v obecné rovině, bez znalosti obsahu spisového materiálu.

[13] Žalobce sice napadl způsob provedeného měření a fotodokumentaci, o provedeném měření či dokumentaci svého protiprávního jednání však neměl jakoukoliv relevantní informaci.

[14] K ústnímu jednání se totiž odmítl dostavit s tvrzením, že zjistil, že správní orgán prvního stupně nemá k ústnímu jednání předvolány svědky - zasahující policisty. Stěžovatel je přesvědčen, že obecné konstatování, že měření rychlosti neprobíhalo v souladu s návodem k obsluze, v němž je uveden návod pro uživatele (v tomto případě policii), bylo v daném případě učiněno jako pouhá spekulace. Žalobce uvedené zpochybnil, aniž by byl s dokumentací policií pořízenou v projednávané věci jakýmkoliv způsobem seznámen.

[15] Takováto spekulace nemůže ve vztahu k dokazování provedenému správním orgánem prvního stupně během ústního jednání dne 20. 8. 2014 obstát. Žalobce se se správním spisem neseznámil ani během řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v rámci odvolacího řízení (odvolání podal pouze blanketní).

[16] S ohledem na popsané okolnosti je odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně vypořádání se s navrhovanými důkazy dostatečné. Spisový materiál, který měl správní orgán k dispozici a kterým provedl během ústního jednání ve věci

dokazování, nevykazoval žádnou zvláštnost, či jinou skutečnost, která by vzbuzovala pochybnosti o provedeném měření. Odkazuje na závěry uvedené v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014 – 30, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„[l]istiny předložené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou v řízení před správním orgánem zpochybněny. Správní orgán vycházel v dané věci ze spisového materiálu, který byl dostatečným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí*".

[17] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyly žádné pochybnosti o správnosti provedeného měření, nebylo třeba dokazování doplňovat ani o svědecké výpovědi policistů, a to mimo jiné i proto, že žalobce svými obecnými tvrzeními učiněnými bez jakékoliv vazby na projednávanou věc žádné pochybnosti do zjištěného stavu nevznesl. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[18] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec splňující podmínky stanovené v § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Skutečnost, že žalobce navrhl celou řadu důkazů zpochybňující zjištěný skutkový stav jeden den před konáním plánovaného ústního jednání, nezbavuje správní orgán povinnosti se s navrženými důkazními prostředky řádně vypořádat.

[21] Správnímu orgánu bylo před konáním ústního jednání jednoznačně písemně sděleno, z jakých důvodů žalobce na vyslechnutí zasahujících policistů trvá. Skutečnost, že žalobce, resp. jeho zástupce nevyužil svého práva nahlížet do spisu a neseznámil se s jeho obsahem, je pro zhodnocení navržených důkazů nepodstatné a v žádném případě neznamená, že důkazy navržené k objasnění skutkového stavu jsou slovy stěžovatele „spekulací", neboť žalobce neměl o měření či dokumentaci svého protiprávního jednání jakoukoliv relevantní informaci.

[22] Žalobce byl přímým účastníkem popisovaného skutkového děje. Od zasahujících policistů obdržel informaci o tom, že mu byla měřena rychlost včetně informace o tom, jaká rychlost mu byla v tom kterém úseku naměřena. Jeho verze skutkového příběhu může být (zpravidla i bývá) zcela odlišná od verze zachycené ve spisu. Žalobce může i bez znalosti spisu nepochybně trvat na tom, že měřený úsek byl nepřehledný, že měření bránily překážky, že policejní vozidlo bylo v nesprávné vzdálenosti, apod. Pokud jsou některé důkazní návrhy žalobce účelové, pak je na správním orgánu, aby jejich účelovost náležitě odůvodnil.

[23] Z obsahu správního spisu soud ověřil, že podklady založené ve spise rozhodně o bezchybně zjištěném skutkovém stavu nesvědčí. Oznámení o přestupku a úřední záznam byly skutečně vyhotoveny až dne 24. 7. 2014, tedy více než dva měsíce po spáchání přestupku. Oba tyto dokumenty jsou ve spise zahrnuty dvakrát, kdy jejich první vyhotovení obsahuje chybu v určení místa spáchání přestupku (namísto obce Ondřejov se chybně uvádí obec Myslotín). Oznámení o přestupku a úřední záznam o přestupku s chybným označením měřeného úseku jsou v rozporu s předtištěným formulářem ze dne 5. 5. 2014, vyplněném zasahující hlídkou.

[24] Odkaz stěžovatele na závěr uvedený v rozsudku sp. zn. 8 As 152/2014, dle kterého k postihu pachatele přestupku postačují listiny předložené Policií ČR., pokud nejsou v řízení před správním orgánem zpochybněny, je zcela nepatřičný. Za prvé byly tyto listiny v řízení před správním orgánem podrobnými důkazními návrhy zpochybněny a za druhé byly některé z nich vzájemně rozporné (oznámení o přestupku a úřední záznam o přestupku na straně jedné s předtištěným formulářem ze dne 5. 5. 2014, na straně druhé stejnopisy ve věci oznámení o přestupku a úředního záznamu, všechny datované dne 24. 7. 2014).

[25] Za této situace nelze výslech zasahujících policistů odmítnout s tím, že navržení svědci by neuvedli nic jiného, než co vyplývá z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku a úředního záznamu Policie ČR. Co konkrétně by zasahující policisté ke zpochybněnému skutkovému stavu vypověděli, správní orgán navíc ani sám předvídat nemůže.

[26] Správní orgán prvního stupně na řádné vypořádání navržených důkazů fakticky rezignoval. Odůvodnění neprovedení navržených důkazů je účelové. Za situace, kdy správní spis, resp. některé listiny v něm založené, které byly jedinými podklady, ze kterých správní orgán prvního stupně dle svých vlastních tvrzení vycházel, jsou nejen duplicitní, ale vzájemně rozporné, navíc vyhotoveny se značným časovým odstupem od spáchání přestupku, bylo na místě výslech zasahujících policistů provést.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[28] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu